

Arrest

nr. 299 184 van 21 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. HENRION en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en België te zijn binnengekomen op 28 augustus 2022, dient op 29 augustus 2022 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst wordt ingevuld en ondertekend, wordt het dossier van verzoeker op 15 maart 2023 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoeker gehoord wordt op 17 juli 2023.

1.3. Op 8 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing die aangetekend wordt verstuurd op 17 augustus 2023 en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten. U bent Pashtoun van etnische afkomst en u bent soennitische moslim. U bent 18 jaar oud. U bent afkomstig van het dorp Sayedahmad Khel in het district Kot, provincie Nangarhar. U ging naar school en deed landbouwwerk. Uw vader werkte bij de grenspolitie.

Zo'n 2,5 tot 3 maanden voor uw vertrek kregen jullie thuis een dreigbrief waarin stond dat uw vader moest stoppen met zijn werk. Uw vader dacht dat de brief van een dorpsgenoot kwam en schonk er geen aandacht aan. Hij bleef verder werken. Op een dag kwamen de taliban naar jullie huis. Uw moeder was op dat moment bij uw oom, u was wel thuis. De taliban vroegen waar uw vader was, ze doorzochten jullie huis en namen u mee. Ze brachten u met de auto naar een plek waar ze u 3 tot 4 uur in een kamer opsloten. Uw oom I. kwam met de ouderen en de mullahs van het dorp naar die plek. Na hun tussenkomst werd u voorwaardelijk vrijgelaten. U keerde terug naar uw huis. De tweede dag na uw vrijlating verhuisde u met uw gezin naar een huurhuis in het dorp Hijrat in Darunta, nabij Nangarhar stad (Jalalabad). Jullie verbleven twee maanden in dat huis. Twee tot drie dagen voor de machtsovername (augustus 2021) kwam uw vader naar dat huis met verlof. Twee dagen na de machtsovername gingen de taliban naar jullie huis in Sayedahmad Khel, doorzochten ze dat huis en maakten ze er alles kapot. De vierde dag na de machtsovername verliet u samen met uw vader Afghanistan met behulp van een smokkelaar. Aan de grens van Iran en Turkije werd de groep verdeeld en geraakten u en uw vader gescheiden van elkaar. Uw oom kwam via de smokkelaar te weten dat uw vader gearresteerd was door de politie. Hij is tot op heden spoorloos. Na het vertrek van u en uw vader gingen uw moeder, broer en zus opnieuw in jullie huis in jullie dorp Sayedahmad Khel wonen.

U kwam aan in België op 28 augustus 2022 en deed de volgende dag een verzoek om internationale bescherming. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest u de taliban. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u volgende documenten voor: uw taskara, een politiebade, bankkaart, stemkaart, twee opleidingscertificaten van uw vader, twee enveloppes en kopieën van uw vaders taskara, twee foto's van uw vader en een foto van u samen met uw vader.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken heeft geoordeeld dat er in uw hoofde sprake is van bijzondere procedurele noden evenals dat het opportuun is om u bepaalde steunmaatregelen te verlenen om hieraan tegemoet te komen. Meer bepaald blijkt dat u bij registratie van uw verzoek om internationale bescherming een niet-begeleide minderjarige vreemdeling was. U kreeg een voogd toegewezen om u bij te staan doorheen uw asielprocedure.

Het Commissariaat-generaal is na grondige analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier echter van oordeel dat er geen concrete aanwijzingen meer aanwezig zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan blijken die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt. In dit verband moet er immers op worden gewezen dat u op 30 juni 2023 meerderjarig werd.

U geeuwde bij aanvang van het onderhoud veel en verklaarde dat u de nacht voor het persoonlijk onderhoud maar één uur geslapen had en de dag voor het onderhoud enkele uren geslapen had na een slapeloze nacht (CGVS, p. 2). U werd erop gewezen dat het belangrijk was dat u alert was en vragen goed kon beantwoorden en dat het geen probleem was om te stoppen en u nog eens op te roepen, waarna u verklaarde in staat te zijn en bereid te zijn om deel te nemen aan het onderhoud. U werd gevraagd het meteen aan te geven als u zou voelen dat het niet meer ging en de protection officer gaf aan dat zij het onderhoud op eigen initiatief zou stopzetten indien ze zou merken dat het niet meer ging voor u, wat op geen enkel moment het geval bleek te zijn. Uw advocaat en vertrouwenspersoon stemden in met deze werkwijze. Toen u later tijdens het onderhoud herhaaldelijk geeuwde werd u nogmaals gevraagd of u het onderhoud wou verderzetten, waarop u bevestigend antwoordde (CGVS, p. 7). U verklaarde niet onder invloed te zijn alcohol of verdovende middelen en er waren geen concrete indicaties dat u onder invloed was (CGVS, p. 7). Er werd u een koffie aangeboden, maar u wou geen koffie drinken (CGVS, p. 7). Hierna werd een pauze ingelast. Na de pauze werd het onderhoud verdergezet nadat u uitdrukkelijk aangegeven had dat u dit wou (CGVS, p. 7). U werd nogmaals gevraagd het aan te geven indien u zich op een gegeven

moment niet meer in staat zou voelen om verder te doen, wat u niet gedaan hebt (CGVS, p. 7-8). Er werd nog een tweede keer gepauzeerd en na de tweede pauze verklaarde u dat het goed ging (CGVS, p. 14). U legde geen medisch attest neer ter staving van uw vermeende slaapproblemen. Uit de notities van het onderhoud blijkt dat de kwaliteit van de interactie goed was, dat u de vragen begreep en in staat was coherente verklaringen af te leggen.

Bijgevolg werden er u geen verdere specifieke steunmaatregelen verleend nadat uw verzoek aan het Commissariaat-generaal werd overgemaakt, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratief dossier, stelt het CGVS vast dat u niet de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

*De redenen voor uw vertrek en uw terugkeervrees zijn rechtstreeks verbonden aan het profiel van uw vader, die tot de machtsovername bij de grenspolitie zou gewerkt hebben. Omwille van onderstaande redenen is het echter **niet geloofwaardig dat uw vader bij de grenspolitie werkte:***

1. U toonde de familieband tussen u en Z., de persoon wiens documenten u voorlegde en die uw vader zou zijn, niet aan. Uw taskara en die van uw vermeende vader volstaan niet om jullie band aan te tonen. De taskara van uw vader is immers een kopie, die makkelijk door middel van knip- en plakwerk gemanipuleerd kan worden en objectieve bewijswaarde ontbeert. Over Afghaanse documenten moet bovendien worden vastgesteld dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel valse documenten zijn ook na onderzoek van Afghaanse deskundigen niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bij het vaststellen van de geloofwaardigheid van het asielrelaas bijzonder relatief. U legde tijdens het onderhoud geen foto's van u samen met uw vader neer. Uw verklaring dat u zulke foto's had, maar dat u ze niet kon vinden omdat de gsm van uw moeder viel en verdween is eerder stereotiep en overtuigt niet (CGVS, p. 9). Na het onderhoud legde u alsnog één foto neer waarop u en uw vader samen te zien zijn. De jongen op de foto - die u zou zijn - is echter een zeer jong kind, waardoor een vergelijking met uw huidige uiterlijk niet mogelijk is en niet vastgesteld kan worden dat u dit effectief bent. Er kan dus niet objectief vastgesteld kan worden dat u de persoon wiens politiedocumenten u voorlegde kent, laat staan dat hij uw vader is.

2. Uw verklaringen over uw vaders werk zijn beperkt en vaag (CGVS, p. 8-9). U wist enkel te vertellen dat hij mogelijk gestationeerd was in Goshta, dat hij soms in de districten Rodat en Momand Dara en soms in andere districten van Nangarhar werkte en dat hij lang geleden met buitenlanders werkte op een basis. Over zijn taken zei u enkel dat hij patrouilleerde, naar verschillende gevechten ging en naar verschillende plaatsen ging. Uit toegevoegde informatie blijkt dat eind 2017 het merendeel van de Afghaanse grenspolitie getransfereerd werd naar het Afghaanse nationale leger om zo de Afghaanse grensmacht te vormen, wat een grootschalige verandering was. U wist echter niets over veranderingen bij de grenspolitie een aantal jaar voor uw vertrek en u verklaarde dat uw vader nooit bij het leger gewerkt heeft. Uw vader zou u niet meer verteld hebben over uw zijn werk omdat hij streng was. Dat uw vader streng was verklaart uw gebrekkige kennis niet, temeer gezien uw vader om de paar weken naar huis kwam en u zijn oudste zoon bent, waardoor verwacht kan worden dat u hem hoorde vertellen over zijn werk (CGVS, p. 10). Sinds uw komst naar België sprak u vijf keer met uw oom, die u ook hielp bij uw verzoek om internationale bescherming door documenten te versturen, maar hij zou geen verdere informatie hebben over uw vaders werk, wat niet aannemelijk is (CGVS, p. 3). Hoewel rekening dient te worden gehouden met uw jeugdige leeftijd, u was immers nog minderjarig ten tijde van uw verblijf in Afghanistan, kan uw leeftijd uw uiterst beperkte kennis van uw vaders werk niet vergoelijken, zeker gezien uw recente contacten met uw familie.

3. Hoewel u verklaarde dat uw vader tot de machtsovername bij de grenspolitie gewerkt heeft, legde u geen enkel recent document neer ter staving van zijn job. Uw verklaring dat andere documenten verloren gingen bij jullie verhuis is stereotiep en overtuigt niet (CGVS, p. 10). De neergelegde politiebade was geldig tot 15/07/1390 (gregoriaanse kalender: 07/10/2011) en was dus reeds een tiental jaar voor de machtsovername vervallen (CGVS, p. 10). De opleidingscertificaten dateren van 2008 en 2009.

4. Uw vader zou twee tot drie dagen voor de machtsovername met vakantie naar jullie huis in Darunta gegaan zijn (CGVS, p. 14, 15). Andere provincies vielen op dat moment in handen van de taliban, maar de plaats waar hij werkte was toen nog in handen van de overheid, zo zei u (CGVS, p. 14, 15). Het is geenszins aannemelijk dat iemand die bij de politie werkte in een regio onder controle van de overheid, op dat moment, toen de ene provincie na de andere in handen viel van de taliban, toestemming kreeg om met verlof naar huis te gaan. U had geen verklaring voor uw onaannemelijke bewering (CGVS, p. 15). Uw vader zou op dat moment, toen hij naar huis kwam met verlof, ook niets verteld hebben over de toenmalige situatie op zijn werk (CGVS, p. 15). Ook dit is niet aannemelijk gezien de uiterst kritieke toestand waarin de overheid van Afghanistan zich toen bevond.

Daarenboven zijn uw verklaringen over de **problemen van u en uw familie niet aannemelijk**, dit omwille van onderstaande redenen:

1. Het is niet aannemelijk dat uw vader geen aandacht gaf aan de dreigbrief en niet geïnteresseerd was in de brief omdat hij dacht dat deze van dorpingen kwam (CGVS, p. 11-13). Er werd in de brief nochtans uitdrukkelijk gedreigd problemen te veroorzaken voor uw vaders familie en uw oom geloofde niet dat de brief van dorpingen kwam (CGVS, p. 12-13).

2. Uw verklaringen over uw vasthouding zijn eerder beperkt. Gevraagd wat u deed in de drie à vier uur dat u vastgehouden werd, zei u enkel "ik zat daar", zonder verdere toevoeging (CGVS, p. 13). U verklaarde dat u voorwaardelijk werd vrijgelaten door de taliban nadat uw oom I. met de ouderen en mullahs van het dorp naar de taliban was geweest, maar u kon niet aangeven onder welke voorwaarden dat was (CGVS, p. 11, 14). Uw bewering dat u vanuit België geen verdere info hierover hebt bekomen van uw oom omdat de antennes niet goed werken overtuigt niet, gezien u bij aanvang van het gehoor wel verklaarde vijf keer gesproken te hebben met uw oom en zo erin slaagde via uw oom documenten te bekomen (CGVS, p. 3).

3. U verklaarde dat u niet kan terugkeren omdat de taliban weten waar jullie wonen en alles in jullie huis kapotmaakten (CGVS, p. 12). Desondanks zijn uw moeder, broers en zus na het vertrek van u en uw vader uit Afghanistan teruggekeerd naar jullie eigen woning in Sayedahmad Khel (CGVS, p. 6, 10). Dat uw familie terug verhuisde van Darunta, waar jullie geen problemen hebben gehad, naar jullie eigen woning in Sayedahmad Khel, van waaruit u eerder ontvoerd zou zijn door de taliban zijn en waar de taliban enkele dagen na de machtsovername binnengevallen zouden zijn, ondermijnt de geloofwaardigheid van jullie vermeende problemen en uw terugkeervrees.

4. U weet niet of er nog iets gebeurd is in verband met jullie problemen na het vertrek van u en uw vader uit Afghanistan (CGVS, p. 12). De rest van uw familie woont nochtans opnieuw in jullie eigen huis in Sayedahmad Khel, waardoor verondersteld kan worden dat zij op de hoogte zijn van eventuele verdere gebeurtenissen. U weet echter niet of de taliban nog naar uw huis zijn teruggekeerd sinds uw familie opnieuw daar woont en u hebt dit zelfs niet gevraagd aan uw familie (CGVS, p. 16). Deze onwetendheid en dit gebrek aan interesse doet ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

De overige door u neergelegde **documenten** kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. De documenten die u voorlegt, hebben enkel bewijswaarde indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk asielrelaas, wat gezien het geheel van bovenstaande opmerkingen bij u niet het geval is. De kopie van de bankkaart en de kieskaart hebben geen bewijswaarde gezien u uw familieband met de betrokken persoon niet aantoonde en deze documenten de job van uw vermeende vader niet aantonen. De foto van uw vermeende vader in uniform in een berglandschap, die bovendien duidelijk het resultaat zijn van knip- en plakwerk is, heeft evenmin bewijswaarde gezien uw familieband met deze persoon niet aangetoond is. Over een andere foto van uw vermeende vader in uniform die u niet voorlegde, maar die te zien is op uw Facebookprofiel, kan hetzelfde gezegd worden. De foto van uw vermeende vader met een raketwerper heeft geen enkele bewijswaarde gezien de persoon niet herkenbaar is. De enveloppen tonen hoogstens aan dat u post hebt ontvangen.

Aldus hebt u niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg kan u evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IED-aanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie

met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire

situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat u tot zestienjarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat u in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Bovendien stelt u in Afghanistan naar school geweest te zijn tot de zesde klas en contact te hebben met uw oom, die in hetzelfde dorp in Afghanistan woont als uw moeder, broers en zus (CGVS, p. 3, 5, 11). Uit een toegevoegde afdruk van uw Facebookprofiel blijkt ook dat het merendeel van uw vrienden op social media, afgaand op hun namen en gegevens, Afghanen zijn. Hierdoor kan niet worden aangenomen dat u totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat u zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende het statuut van vluchtelingen (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van de bestuurshandelingen.

Verzoeker gaat vooreerst in op de werkzaamheden van zijn vader. Hij verwijt de commissaris-generaal zich zonder meer te beroepen op algemene informatie en niet aan te tonen waarom er wordt getwijfeld aan de echtheid van de taskara en de andere documenten die de verwantschapsband met zijn vader aantonen. Hij vervolgt dat de commissaris-generaal uit het oog verliest dat zijn vader nauwelijks thuis was, dat zijn familie geen smartphone had waarmee er foto's konden worden genomen en dat de werkdocumenten van zijn vader gevoelige informatie bevatten die niet naar eender wie gestuurd worden. Verder stelt verzoeker dat hij in Afghanistan nog een kind was en dat het niet van hem verwacht kan worden verwacht te vertellen over de grenspolitie alsof hij er zelf werkzaam was. Hij wijst erop dat het ongehoord was om te spreken met vrouwen en kinderen over dagelijkse taken of politieke zaken aangaande de grensmacht, in het bijzonder omdat het werk van zijn vader discretie vereist. Hij vervolgt dat zijn vader vaak op het werk verbleef en de veiligheidssituatie in Nangarhar verslechterde waardoor het meer steek hield voor zijn vader om de documenten op zijn werk te bewaren. Waar de commissaris-

generaal oordeelt dat het niet aannemelijk is dat iemand die bij de politie werkte in een regio die nog onder controle van de overheid was vlak voor de machtsovername verlof kreeg, meent hij dat de commissaris-generaal er verkeerdelijk vanuit gaat dat de Afghaanse overheidstroepen tot de laatste minuut tegen de taliban vochten, terwijl het leger simpelweg uit elkaar viel. Hij verwijst hiervoor naar verschillende opiniestukken en nieuwsartikelen. Bovendien meent hij dat het verlof een kinderlijke verklaring was en het duidelijk is dat zijn vader ofwel zijn post verliet in een poging zijn leven te redden ofwel bevelen opvolgde.

Vervolgens gaat hij in op de problemen die hij en zijn familie hebben gekend. Hij betoogt dat zijn vader geen aandacht gaf aan de dreigbrief van de taliban omdat hij ervan uitging dat er in zijn dorp geen talibanaanhangers machtig genoeg waren om meer te doen dan het opsturen van een brief. Hij acht het menselijk dat hij de 3 à 4 uur dat hij vastgehouden werd niet in detail heeft geregistreerd en wijst erop dat hem in de tussentijd veel gruwelijke zaken zijn overkomen. Bovendien kon hij zijn oom niet ondervragen over de voorwaarden van zijn vrijlating. Dat de rest van zijn gezin naar hun vorig dorp terugkeerde, is volgens hem een gevolg van het feit dat zijn moeder niet alleen kon wonen zonder een mannelijk familielid en dat indien zij zou zijn gebleven, zij meteen de aandacht zou getrokken hebben van de taliban. Daarnaast verklaart hij dat het contact met zijn familie moeizaam verloopt. Hij veronderstelt dat de rest van het gezin met rust wordt gelaten omdat zij voor de taliban geen waarde hebben. Tot slot meent hij dat hij geen bewerkte foto's heeft neergelegd, maar dat het gaat om foto's die zijn genomen voor een artificiële achtergrond.

Voorts betoogt verzoeker dat de commissaris-generaal naliert om de problemen, die hij ondertussen kent omwille van zijn verblijf in Europa ernstig te beoordelen. Zo zou de commissaris-generaal zijn situatie na de machtsovername door de taliban niet grondig genoeg hebben geanalyseerd. Hij verwijst hiervoor naar het arrest nr. 270 813 van de Raad. Hij wijst tevens op het onderzoek van Nansen van oktober 2021 en de adviesnota van UNHCR van februari 2022 om aan te tonen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan blijft verslechteren, het aantal burgerslachtoffers zeer hoog blijft en er geen intern vluchtalternatief meer is. Hij voegt hieraan toe dat de situatie voor verwesterde Afghanen zeer gevaarlijk is geworden en dat ook uit eerder onderzoek blijkt dat het voor hen niet zo eenvoudig is om hun verblijf in het westen en de blijvende impact ervan verborgen te houden. Hij vervolgt dat verwesteren volgens de taliban en de Afghaanse samenleving gelijk staat aan afvalligheid en gedrag dat indruist tegen de aanvaarde waarden en normen en dat Afghanen die na een lang verblijf in het westen terugkeren, te maken zullen krijgen met daden van vervolging uitgaande van verschillende actoren. Ook zouden terugkeerders het risico lopen om afgeperst en/of ontvoerd te worden door de taliban omwille van een vermoeden van rijkdom verworven in het westen en zouden zij een reële vrees tegenover hun gemeenschap kennen. Voor wat betreft gepercipieerde verwestering verwijst hij naar het arrest nr. 228 224 van de Raad en naar een EASO-rapport uit 2017. Hij stelt dat terugkerende verwesterde Afghanen een specifieke sociale groep vormen die niet alleen vervolgd kunnen worden door de taliban, maar ook door de Afghaanse gemeenschap, hetgeen volgens hem ook bevestigd wordt door OSAR. Hij citeert verschillende onderzoeken waaruit volgens hem blijkt dat het merendeel van de terugkeerders te maken krijgt met geweld omwille van hun verblijf in Europa en waarbij de actoren van dit geweld variëren. Hij concludeert dat er niet van terugkeerders kan worden verwacht dat ze "het spel meespelen" omdat dit zou ingaan tegen het beginsel dat vluchtelingen niet mogen gedwongen worden om ontwijkende maatregelen te nemen. Hij vervolgt zijn betoog met een aantal voorbeelden van beloftes die niet werden nagekomen door de taliban. Hij verwijst ook naar EASO die vaststelt dat de regels verstrengen in de regio's waar de taliban aan invloed winnen. Verzoeker verwijt de commissaris-generaal ervan slechts gedeeltelijk naar één rapport van de EUAA te verwijzen. Betreffende de stigmatisering en uitstoting wijst verzoeker op de cruciale banden met de familie en gemeenschap in Afghanistan. Bovendien stipt hij aan dat het onduidelijk is waar de commissaris-generaal bepaalde informatie haalt.

Hij wijst erop dat hij een andere kledingstijl heeft, geen lange baard heeft en in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert. Hij legt uit dat zijn verblijf in België van één jaar een duidelijke impact op hem nagelaten heeft, onder meer door zijn scholing in België. Hij acht het dan ook onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op hiërarchie en niet op vrije wil. Hoewel hij nu niet meer schoolplichtig is, ging hij gemotiveerd naar school. Hiernaast is hij het gewoon geworden om te praten met vrouwen en oogcontact te maken als hij een gesprek voert. Tot slot voert hij aan dat hij niet bekend is met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd.

Vervolgens gaat hij in op motieven aangaande de subsidiaire beschermingsstatus. Hij verwijst naar de geactualiseerde richtlijnen van de UNHCR, het rapport van de EUAA en de COI-Focus om aan te tonen dat er tot op heden een manifest gebrek is aan voldoende informatie om een oordeel te kunnen vellen over de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming. Hij acht het uiterst merkwaardig dat de commissaris-generaal de geactualiseerde richtlijnen van de UNHCR onbesproken laat. Hij vermeldt

dienaangaande ook 11.11.11 en het arrest nr. 278 700 van de Raad. Dat het van hem verwacht wordt om aan te tonen dat de machtsovername op zijn situatie een impact heeft, stemt volgens hem niet overeen met de medewerkingsplicht. Hij preciseert dat het niet eenvoudig is om te achterhalen hoe de situatie van zijn familie momenteel is omdat Afghaanse families het moeilijk vinden om hierover te praten en omdat er weinig verbinding is.

Verwijzend naar de humanitaire situatie in Afghanistan citeert hij uit het arrest nr. 270 813 van de Raad waaruit hij besluit dat het aan hem is om aan te tonen dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en citeert hij verschillende bronnen om aan te tonen dat de situatie door de machtsovername wel degelijk verslechterde, zijnde de Hoge Commissaris, het *World Food Programme*, de Wereldbank, de *UN Emergency Relief Coordinator* M.G. en het UNDP. Zo meent hij dat de toegang tot de gezondheidszorg beperkt is, hetgeen hij tracht te staven door te verwijzen naar Nansen, de WHO, de OCHA, *Amnesty International*, *Médécins Sans Frontiers* en verschillende nieuwsplatformen. Verder stelt hij dat Afghanistan ook voor wat betreft voedselvoorziening ondermaats presteert, hetgeen volgens hem bevestigd wordt door het *World Food Programme*, de *UK Home Office*, dr. R.A. en Human Rights Watch. Hij betoogt dat er nauwelijks beterschap is betreffende de vreselijke hongersnood, zoals ook wordt aangehaald door de VN-Veiligheidsraad en dat Afghanistan bovendien getroffen wordt door uitzonderlijke regenval en overstromingen, waarbij Nangarhar één van de zwaarst getroffen provincies is. Voorts meent hij dat uit onderzoek van de *UK Home Office* blijkt dat er beperkte toegang is tot (proper) water en andere sanitaire faciliteiten. De machtsovername van de taliban heeft eveneens een significante impact op de werkgelegenheid. Tot slot haalt hij nog de *UK Home Office*, Nansen en 11.11.11 aan om te wijzen op de ernst van de humanitaire crisis in Afghanistan en vermeldt hij de ernstige aardbevingen die recentelijk nog plaatsvonden. Hij concludeert dat de machtsovername een abrupt einde betekende van de buitenlandse hulp in Afghanistan en dat de taliban ofwel niet in staat zijn ofwel ongewillig zijn om maatregelen te treffen om de economische en humanitaire crisis aan te pakken, zoals ook blijkt uit de verklaringen van de taliban Minister voor Buitenlandse Zaken en het feit dat de taliban middelen zouden krijgen, maar deze niet doorsluisst naar de bevolking.

Betreffende de veiligheidssituatie verwijst verzoeker naar 's Raads arrest nr. 270 813 en stelt hij dat de veranderingen in de situatie in Afghanistan nog zeer recent zijn en de situatie onstabiel blijft, waarbij hij bovendien wijst op de moeilijkheden inzake het bekomen van informatie. Daarnaast is volgens hem de veiligheidssituatie in Afghanistan zorgwekkend en verschijnen er de laatste tijd opnieuw berichten in de media waaruit blijkt dat het geweld er toch weer toeneemt. Uit informatie van ACLED, de *International Crisis Group* en EUAA blijkt dat daesh sinds de machtsovername het aantal aanslagen fel opdrijft, waaronder ook in Nangarhar. Ook *the Afghan Freedom Front* zou zijn aanvallen tegen de taliban opdrijven. Bovendien wijst verzoeker op de verslechterde situatie tussen Afghanistan en Pakistan. Hij haalt voorts verschillende veiligheidsincidenten aan die plaatsvonden in Nangarhar en verwijst dienaangaande onder meer naar UNAMA en ACLED. Uit de informatie die op dit moment beschikbaar is, o.a. van Nansen, de *UK Home Office* en *Human Rights Watch*, blijkt volgens hem dat het bewind dat in de praktijk gevoerd wordt, strenger is dan de taliban in de hoofdstad oorspronkelijk verkondigden en dat het leven onder talibanbewind *an sich* risico's meebrengt. De taliban zouden immers opnieuw zware straffen invoeren voor gedragingen die zij als immoreel beschouwen. Hij stelt dat het niet betwist wordt dat hij een jonge man is, die nu al geruime tijd in Europa verblijft, wat volgens hem "persoonlijke omstandigheden" inhouden die het risico om slachtoffer te worden van ernstige schade versterken. Hij meent dan ook dat hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

3. Nieuwe stukken

3.1. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer op grond van artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarbij volgend nieuw stuk wordt gevoegd:

- Foto van hem en zijn vader.

4. Onderzoek naar de gegrondheid van het beroep

4.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en

tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.3. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van

artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.4.1. Het vluchtrelaas van verzoeker kan als volgt worden samengevat. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest hij gedood te worden door de taliban omwille van het voormalig werk van zijn vader bij de grenspolitie.

4.4.2. De commissaris-generaal weigert middels de bestreden beslissing verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen en baseert zich hiervoor op volgende vaststellingen:

i) Verzoeker maakt het niet aannemelijk dat zijn vader bij de grenspolitie werkte, daar a) hij de familieband niet voldoende heeft aangetoond; b) zijn verklaringen omtrent zijn vaders werk beperkt, vaag en strijdig zijn met algemene informatie waaruit blijkt dat het merendeel van de Afghaanse grenspolitie eind 2017 getransfereerd werd naar het nationale leger; c) hij geen recente documenten neerlegt ter staving van zijn vaders job; d) het onwaarschijnlijk is dat zijn vader verlof kreeg in de periode dat zijn regio volop aan het strijden was tegen de taliban;

ii) Er kan geen geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie ondervonden zouden hebben ingevolge zijn vaders tewerkstelling aangezien a) het weinig geloofwaardig is dat zijn vader geen aandacht gaf aan de dreigbrief; b) zijn verklaringen omtrent zijn vasthouding eerder beperkt waren en hij niet kon aangeven onder welke voorwaarden hij was vrijgelaten; c) het opmerkelijk is dat de rest van zijn gezin is teruggekeerd naar hun vorige woning, wetende dat de taliban daar was binnengevallen; d) hij niet weet of zijn gezin nog problemen heeft ondervonden sinds zijn vertrek en hij hier ook niet naar gevraagd heeft;

iii) De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet in staat bovenstaande vaststellingen te wijzigen nu a) deze enkel bewijswaarde hebben indien zij worden ondersteund door een overtuigend en aannemelijk relaas, wat hier niet het geval is; b) de kopie van de bankkaart en de kieskaart geen bewijswaarde hebben, gezien zij de familieband met zijn vermeende vader niet aantonen en geen informatie geven over diens job; c) de foto's met zijn vermeende vader geen bewijswaarde hebben ofwel omdat ze het resultaat zijn van knip-en plakwerk en omdat de familieband niet is aangetoond ofwel omdat hij niet herkenbaar is; d) de enveloppen louter aantonen dat hij post heeft ontvangen.

4.4.3. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. De Raad stelt vast dat deze motieven pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en dat op grond daarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers redenen waarom hij zijn land van herkomst zou hebben verlaten, met name omwille van zijn vrees om gedood te zullen worden door de taliban omdat zijn vader tewerkgesteld was bij de grenspolitie. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter, zoals *infra* uiteengezet, in gebreke blijft.

4.4.3.1. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker ter staving van zijn beschermingsverzoek kopieën van zijn eigen taskara en die van zijn vader neerlegt, alsook een politiebade, een bankkaart, een kieskaart en twee opleidingscertificaten van de job van zijn vader. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verwantschapsband op basis van de neergelegde kopieën van de taskara's niet kan worden vastgesteld enerzijds omwille van het gebrek aan bewijswaarde van kopieën die gemakkelijk manipuleerbaar zijn door knip- en plakwerk en anderzijds omwille van de algemene informatie waaruit blijkt dat Afghaanse documenten vatbaar zijn voor corruptie. Verzoeker brengt geen informatie bij die de vaststellingen van de commissaris-generaal op basis van de COI Focus Afghanistan, corruptie en documentenfraude (AD CGVS, landeninformatie) en zoals weergegeven in de bestreden beslissing doet ontkrachten.

De badge, de bankkaart, de kieskaart en de opleidingscertificaten spreken zich niet uit over een verwantschapsband.

De voorgelegde foto's, waarop zijn vader te zien zou zijn in uniform, samen met een raketwerper en samen met verzoeker, kunnen evenmin de verwantschapsband aantonen. De Raad wijst erop dat foto's een zeer geringe bewijswaarde hebben en privéfoto's door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. Bovendien stelt de Raad vast dat de persoon op de foto met de raketwerper niet herkenbaar is en dat er zowel op de foto die hij had neergelegd bij de DVZ als op de foto die hij neerlegt ter terechtzitting een kindje staat afgebeeld, maar verzoeker nu 18 jaar is, waardoor niet met zekerheid kan worden vastgesteld dat het om verzoeker gaat. Verzoeker legde overigens geen consistente verklaringen af omtrent deze foto's. Zo antwoordde hij

op de vraag of hij nog foto's had van hem en zijn vader samen, dat hij deze wel had, maar dat ze op de gsm van zijn moeder stonden, die gevallen en verdwenen was (NPO, p. 9). Hij voegt hier nog aan toe dat het een gsm was met een knop en een camera en dat hier veel foto's van hem in zijn kindertijd en andere familieleden opstonden (NPO, p. 9). In het verzoekschrift houdt hij echter voor dat hij zijn vader nauwelijks zag en dat zijn familie geen smartphone had waardoor er geen foto's konden gemaakt worden als zijn vader dan eens langskwam. Voorgaande tegenstrijdigheid komt de geloofwaardigheid van zijn relaas niet ten goede.

Hoewel verzoeker een inspanning heeft gedaan om zijn verzoek om internationale bescherming met documenten te staven, volstaan voormelde stukken wegens hun relatieve bewijswaarde en de inhoud ervan in deze stand van zaken niet om de verwantschapsband tussen de twee personen zoals voorgesteld op de kopieën van de taskara's vast te stellen, waardoor zij evenmin volstaan om zijn vluchtmotieven die rechtstreeks verband houden met de tewerkstelling van zijn vermeende vader en een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg zal de Raad verder nagaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

In dit verband oordeelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekers onwetendheid omtrent de kernaspecten van zijn vaders tewerkstelling eveneens de nodige twijfels doet rijzen bij de verwantschapsband en bijgevolg ook bij de geloofwaardigheid van de aard van de tewerkstelling van zijn vader. Indien het effectief om zijn vader zou gaan die tewerkgesteld was voor de grenspolitie in Afghanistan, kan van verzoeker redelijkerwijze verwacht worden hieromtrent nauwkeurige verklaringen af te leggen. Echter blijven verzoekers antwoorden, zoals weergegeven in de notities van het persoonlijk onderhoud, vaag en beperkt. Verzoeker verklaart weliswaar dat zijn vermeende vader voor lange tijd bij de politie tewerkgesteld was (NPO, p. 8), doch kan hieromtrent geen enkele details verschaffen. Hij moet immers het antwoord schuldig blijven op onder meer volgende vragen: vanaf wanneer hij bij de grenspolitie werkte, wat zijn rang was, of hij iets weet over veranderingen bij de grenspolitie en bij welke veiligheidsdienst hij voordien werkte (NPO, p. 8 en 9). Verzoeker was verder niet in staat om met zekerheid antwoorden te geven op zeer eenvoudige vragen over zijn vaders werk, zo kon hij louter aangeven dat zijn vader soms naar bepaalde districten in Nangarhar moest gaan (NPO, p. 8), hij vroeger gestationeerd was in een basis met buitenlanders (NPO, p. 8) en hij bij de grenspolitie mogelijks gestationeerd was in Goshta (NPO, p. 9). Ook over de precieze taken van zijn vader is verzoeker schaars met informatie. Het enige wat hij verklaart is dat hij van de ene naar de andere plaats ging, hij moest patrouilleren en naar verschillende gevechten moest gaan (NPO, p. 9). Verzoeker was voorts niet in staat om bij de door hem neergelegde documenten aangaande de tewerkstelling van zijn vader verdere duiding te geven, wat zeer bevreemdend is (NPO, p. 9). Het kan van verzoeker immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich informeert over de documenten die hij neerlegt met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat hij *in casu* naliet om te doen. Hierbij komt nog dat de werkdocumenten geen recente tewerkstelling inhouden, gezien de opleidingscertificaten dateren van 2008 en 2009 en de politiebadge geldig was tot 2011. De Raad stelt ook vast dat verzoeker niet eenduidig is over deze documenten. Enerzijds verklaart hij tijdens het persoonlijk onderhoud dat recentere documenten wel voorhanden waren, maar dat deze verloren gingen tijdens de verhuis (NPO, p. 10), terwijl hij anderzijds in het verzoekschrift uitlegt dat zijn vader, gezien de verslechterende situatie in Nangarhar, zijn documenten op het werk bewaarde. Door plots een andere verklaring te geven voor het gebrek aan recente documenten, zonder te verantwoorden waarom deze dan voor waarheid moet aanzien worden, doet verzoeker verder afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Dergelijke vage en weinig gedetailleerde antwoorden alsook zijn tegenstrijdige uitleg doen overigens verbazen nu verzoeker op het moment dat hij Afghanistan verliet, namelijk ongeveer in augustus 2021 (AD CGVS, Verklaring DVZ, 04.04.2023, punt 34 en NPO, p. 5) reeds 16 jaar oud was en aldus de jaren des onderscheid had bereikt. Verzoekers betoog, dat hij in Afghanistan een kind was die zijn vader niet kon ondervragen, is bijgevolg niet ernstig. Bovendien is hij naar eigen zeggen samen met zijn vader uit Afghanistan vertrokken (NPO, p. 6 en 12) en hebben zij, zelfs in de veronderstelling dat zij elkaar in Iran op de grens met Turkije zijn kwijt geraakt (NPO, p. 6 en 7), toch enige tijd samen gereisd waardoor het allerm minst aannemelijk is dat verzoeker gedurende die tijd niet meer te weten zou zijn gekomen over de aspecten waarnaar hij door de *protection officer* werd gevraagd en de documenten aangaande zijn vaders tewerkstelling (zie *supra*). Dat hij zich dan niet zou bevragen over deze tewerkstelling, die rechtstreeks de aanleiding vormde voor hun gezamenlijke vertrek, doet de wenkbrauwen wel degelijk fronsen. Zelfs indien nog zou worden aangenomen dat zijn vader hem weinig informatie heeft gegeven, kan er redelijkerwijze

van verzoeker verwacht worden om zich hierover te informeren bij andere familieleden met het oog op zijn verzoek om internationale bescherming, wat *in casu* niet onmogelijk zou moeten zijn gezien hij zelf aangaf dat hij contact had met zijn oom die hem hielp met zijn documenten (NPO, p. 3). Verzoeker kan zich voor dit nalaten bijgevolg niet verschuilen achter het gegeven dat het in Afghanistan ongehoord is om over deze zaken te praten met vrouwen en kinderen en dat zijn vaders werk discretie vereiste. De tewerkstelling van zijn vader is per slot van rekening de belangrijkste aanduiding voor zijn vrees voor vervolging door de taliban en bijgevolg kan er worden verondersteld dat hij al het nodige zou doen om zoveel mogelijk informatie te verzamelen om dit te staven.

Het in de bestreden beslissing opgeworpen motief met betrekking tot het feit dat zijn vader toestemming zou hebben gekregen om met verlof naar huis te gaan op een moment dat de provincie in handen viel van de taliban, is bijkomstig en niet determinerend. Kritiek op dit overtollig motief kan dan ook niet leiden tot de hervorming van de bestreden beslissing.

Nu verzoekers verklaringen omtrent de tewerkstelling van zijn vermeende vader niet voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, kan geen geloof worden gehecht aan verzoekers verklaring dat het effectief zijn vader is die vermeld staat op de overige documenten, zijnde de taskara, de politiebade, de kieskaart, de bankkaart en de twee opleidingscertificaten en kan aldus evenmin geloof worden gehecht aan het feit dat het zijn vader is die tewerkgesteld was voor de grenspolitie, waardoor hij op die grond geen vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag aannemelijk maakt.

4.4.3.2. Nu geen geloof kan worden gehecht aan de verwantschapsband met zijn vermeende vader en diens werkzaamheden bij de grenspolitie, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker en zijn familie ten gevolge van deze tewerkstelling zouden hebben ondervonden met de taliban. Verzoekers verklaring, dat zijn vader geen aandacht gaf aan de dreigbrief van de taliban omdat hij dacht dat deze afkomstig was van de dorpelingen (NPO, p. 13), strookt niet met zijn uiteenzetting in het verzoekschrift. Waar hij daarin uitlegt dat zijn vader ervan uitging dat de talibanaanhangers niet machtig genoeg zouden zijn om meer te doen dan een brief te sturen, volgt immers dat hij wel degelijk geloofde dat de taliban deze dreigbrief stuurden, wat haaks staat op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Bovendien is het zeer onwaarschijnlijk dat de taliban niet machtig genoeg zouden zijn om hun bedreigingen uit te voeren, gezien de taliban volgens hem op dat moment actief waren in zijn regio en er elke nacht gevochten werd (NPO, p. 11). Voorts kan verzoeker weinig vertellen over zijn ontvoering en zijn vrijlating, hetgeen eveneens de geloofwaardigheid van zijn problemen ondermijnt. Zijn verklaringen blijven beperkt tot het feit dat hij geblinddoekt in een auto zat, de ontvoerders gepraat hadden over 2 plaatsen, hij een aantal uur in een kamer met twee bedden zonder licht zat en zijn oom en de andere dorpelingen over zijn vrijlating hebben onderhandeld (NPO, p. 13). Gevraagd naar wat hij gedurende zijn opsluiting had gedaan, antwoordt hij slechts dat hij daar had gezeten (NPO, p. 13). Verzoekers betoog, dat zijn antwoorden niet aan de verwachtingen voldeden omdat hij niet ieder detail heeft geregistreerd en er hem tijdens zijn reis naar Europa veel gruwelijke dingen zijn overkomen, kan geen verschoning bieden voor de opvallende vaagheden. Er kan immers redelijkerwijze verwacht worden dat dit alles toch een ingrijpende gebeurtenis moet zijn geweest, die bij verzoeker een grote indruk moet hebben gelaten. Tot slot is het uiterst eigenaardig dat de rest van het gezin, nadat verzoeker en zijn vader vertrokken waren uit Afghanistan, teruggekeerd is naar hun eerste woning in Sayedahmad Khel (NPO, p. 6 en 10). Ze waren immers op de hoogte dat deze woning niet veilig was, gezien verzoeker van daaruit ontvoerd werd door de taliban (NPO, p. 13) en de taliban de woning doorzocht hadden enkele dagen na de machtsovername (NPO, p. 10 en 14). De bewering dat het voor verzoekers moeder niet mogelijk was om alleen te wonen in Darunta, zonder mannelijk familielid dat voor haar kon instaan, is weinig ernstig nu zij ook alleen moest wonen in het dorp Sayedahmad Khel. Bovendien is het eigenaardig dat verzoeker, indien hij werkelijk zo ongerust was over zijn moeder en de rest van zijn gezin, niet op de hoogte is van eventuele represailles of andere problemen met de taliban sinds zijn vertrek en hij hier zelfs niet naar heeft gevraagd (NPO, p. 12 en 16). Door er in zijn verzoekschrift op te wijzen dat hij om verschillende redenen geen allesomvattende informatie heeft kunnen geven van de gebeurtenissen in Afghanistan sinds zijn vertrek, namelijk de slechte verbinding en wegens het feit dat hij ervan uitgaat dat zijn moeder, jongere broer en zussen met rust worden gelaten omdat zij voor de taliban geen waarde hebben, is hij niet in staat afbreuk te doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing. Bovendien gaat hij er met dergelijke algemene en niet-onderbouwde kritiek aan voorbij dat hij reeds heeft verklaard dat hij vijfmaal contact heeft gehad met zijn oom en dat de verbinding boven of in de bazaar wel goed is (NPO, p. 3 en 4). Het zou bijgevolg toch mogelijk moeten zijn om te vragen of zijn familie nog problemen heeft ondervonden ingevolge zijn vertrek.

4.4.3.3. De Raad concludeert dat de familieband met de persoon van wie verzoeker beweert dat die tewerkgesteld is geweest bij de grenspolitie niet bewezen is en verzoekers verklaringen hieromtrent evenmin geloofwaardig kunnen worden geacht. De vraag naar het risico dat verzoeker zou lopen als familie van een persoon die vroeger tot de grenspolitie behoorde stelt zich aldus in beginsel niet.

Voor de volledigheid en ten overvloede wijst de Raad er nog op dat uit de landeninformatie uit het rechtsplegingsdossier niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van familieleden van personen die in het verleden werkzaam waren voor het Afghaanse nationale leger. Hoewel ook wordt aangegeven dat familieleden van sommige individuen die onder dit profiel vallen ook vervolging kunnen riskeren, bijvoorbeeld in de context van de zoektocht van de taliban naar de persoon die werkzaam was voor de Afghaanse overheid (zie o.a. EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, p. 56-65; EUAA Afghanistan Country Focus van januari 2022, p. 45-48 en EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023, p. 54-55), wordt dit *in casu* niet aannemelijk gemaakt, daar verzoeker verklaart dat hij niet weet wat er met zijn vader gebeurd is (NPO, p. 7) en dat hij niet weet of de rest van zijn gezin nog werd lastig gevallen door de taliban (NPO, p. 16).

4.4.4. Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

4.4.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn vrees om bij terugkeer vervolgd te worden door de taliban wegens zijn verblijf in België en zijn verwestering, kan op basis van de beschikbare objectieve landeninformatie, volgende analyse worden gemaakt.

4.4.5.1. De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' *Dawat wa twa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar* (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA *"Afghanistan security situation"* augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 41 e.v.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA *"Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022"*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden

bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA "Afghanistan security situation" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "zina" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met "immorele inhoud" te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, *Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *"Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada"*, 8 December 2021 in EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere

individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “Guidance Note” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, bijtreden (EUAA, “Country guidance: Afghanistan” januari 2023, p. 21 en 72-79).

4.4.5.2. Verzoeker zet omtrent zijn verwestering uiteen dat hij intussen een heel andere kledingstijl heeft, hij geen lange baard heeft, hij in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hij praat met vrouwen, hij oogcontact maakt als hij een gesprek voert en dat zijn scholing in België een duidelijke impact op hem heeft gehad. Hij acht het onmogelijk voor hem om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving.

Verzoeker heeft op 16-jarige leeftijd Afghanistan verlaten, was 17 jaar toen hij in België aankwam, heeft heden de leeftijd van 18 jaar en verblijft net geen anderhalf jaar in België. Verzoeker heeft aldus het grootste deel van zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan. Zijn verblijf in België gedurende nog geen anderhalf jaar weegt *in casu* geenszins op tegen een verblijf van maar liefst 16 jaar in Afghanistan. Bovendien beschikt verzoeker over een netwerk in Afghanistan. Hij verklaart dat hij nog contact heeft met zijn oom, zijn moeder, broer en zussen in Afghanistan (NPO, p. 3).

Verzoeker, die simpelweg verwijst naar zijn verblijf in België gedurende nog geen anderhalf jaar en naar het feit dat hij hier naar school is geweest, hij zich anders kleedt, hij geen lange baard heeft, hij in zijn vrije tijd graag muziek luistert, hij met vrouwen praat en hij oogcontact maakt tijdens gesprekken, maakt niet aannemelijk dat zijn thans aangenomen levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet-naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige

Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker is niet in staat om *in concreto* aan te tonen dat in zijn hoofdte sprake is van aangenomen Belgische of Europese waarden en normen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als niet-conformerend aan de aldaar heersende waarden en normen én omwille daarvan zal worden gevisieerd/vervolgd.

De uiteenzetting van verzoekers vermeende verwestering is te summier en te beperkt en mist bovendien de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Het komt hierbij niet aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

Waar verzoeker nog algemene informatie aanhaalt over terugkeerders die gebukt gaan onder een stigma van mislukking, of waarbij hun terugkeer wordt gezien als een bewijs van luiheid of criminaliteit en de noodzaak van sociale en familiale netwerken voor terugkeerders, zonder dit op zijn individuele omstandigheden te betrekken, stelt de Raad vooreerst vast dat verzoeker nog steeds een netwerk heeft in Afghanistan, waar hij zelf aangeeft contacten te onderhouden met zijn familie (NPO, p. 3) en benadrukt dat stigmatisering of uitstoting slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. De Raad kan slechts vaststellen dat geen elementen voorhanden zijn waaruit zou kunnen blijken dat dit in de individuele omstandigheden van verzoeker het geval zou zijn.

In zoverre verzoeker nog zou doelen op “het schrikbewind” van de taliban waar hij spreekt van strenge straffen en executies, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene informatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban.

Waar verzoeker ook voor wat betreft zijn aangehaalde verwestering nog verwijst naar arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

4.5.5.3. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

4.4.6. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.5.2. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32). Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Hierbij dient aangestipt te worden dat verzoeker in contact staat met zijn familie in Afghanistan, waardoor hij thans niet afdoende aannemelijk maakt niet te kunnen terugvallen op enig sociaal netwerk in Afghanistan en hij bij terugkeer niet in staat zal zijn in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien.

Voor zover verzoeker erop wijst dat het arrest "*M'Bodj*" betrekking had op de specifieke situatie waarin een verzoeker die aan een ernstige ziekte lijdt, een onmenselijke of vernederende behandeling zou kunnen ondergaan indien hij naar zijn land van herkomst zou worden teruggezonden en dat het Hof van Justitie voor deze specifieke situatie de toepassing van de subsidiaire bescherming afhankelijk heeft gesteld van het bestaan van een opzettelijke ontneming van de zorg, maar dat de verantwoordelijkheid van de betrokken actoren niet al te strikt kan worden uitgelegd zonder de subsidiaire bescherming zinloos te maken, wordt hij niet bijgetreden. Het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst betreft immers een aspect van de socio-economische situatie in een land van herkomst, waardoor de Raad meent dat de redenering in het arrest "*M'bodj*" in casu naar analogie kan worden toegepast.

Waar verzoeker laat gelden dat de situatie in Afghanistan met de hongersnood aldaar enkele maanden na de val van de Afghaanse regering in veel opzichten lijkt op de situatie in Somalië in 2011 en voorhoudt dat de elementen waarop het EHRM in het arrest "*Sufi en Elmi*" zijn vaststelling van een algemene situatie van schending van artikel 3 van het EVRM heeft gebaseerd ook thans in Afghanistan aanwezig zijn, kan

hij niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*” is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de-factoministers* en *de-factofunctionarissen* (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door het optreden van de Afghaanse staat die nu volledig door de taliban wordt gecontroleerd en deze crisis nog verergerd is door de blokkering van de hulp door internationale actoren, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstig impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Wat betreft de arresten van de Raad, waarnaar verzoeker verwijst, wijst de Raad er opnieuw op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Hij maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend. Verzoekers betoog en de door hem aangebrachte landeninformatie kan niet anders doen besluiten.

4.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke en 2.679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden

tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. De Raad stelt vast dat uit de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat het geweld in Nangarhar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

De Raad ontwaart uit de stukken van het rechtsplegingsdossier geen individuele elementen die ertoe lijden dat verzoeker bij terugkeer naar Nangarhar een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Verzoeker werpt hier middels zijn verzoekschrift geen ander licht op.

Waar verzoeker tot slot wijst op de Nansen-nota van 23 juni 2022 en verweerders analyse en gebruik van de landeninformatie bekritiseert moet de Raad vaststellen dat verzoeker met de loutere verwijzing naar voormelde nota en zijn theoretisch betoog niet *in concreto* aanduidt welke verkeerde conclusies verzoeker *in casu* zou hanteren of in welke mate de gemaakte analyse niet correct of actueel zou zijn met betrekking tot onderhavige zaak.

4.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

4.6. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is en van zijn voormalige voogd. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden

land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.8. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

I. FLORIO,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
C. VAN DEN WYNGAERT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO